

Аерога на им Ледя Мизева кела Лев
Джовело им

Преди петдесет години

**Ели Пеониду,
кипърска поетеса и преводачка**

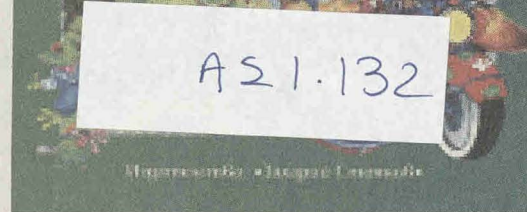
На 7 януари 2013 г. моят съпруг Панос и аз празнувахме петдесет години от нашата сватба. Това беше един месец преди Леда да ни напусне. И двамата искахме в този ден първият човек, когото споменем, да бъде Леда. Изпратихме ѝ писмо по електронната поща и така и тримата си спомнихме какво се беше случило в оня незабравим ден през 1963 г.

Беше мразовит януарски ден, най-студеният дотогава за 20 век. Температурата беше 30 градуса под нулата. Аз бях на двайсет и няколко години и току-що пристигнала на Аерогара София от топлия остров Кипър. Бях облечена само с леко жакетче. Не бях нито туристка, нито пристигах в командировка. Бях избягала от къщи тайно и дошла в София, за да се омъжа за любимия си. Баща ми – добър човек, но консервативен и непреклонен, не ми разрешаваше да се омъжа за Панос. Той беше направил други планове за мене и смяташе, че дъщерите трябва да слушат родителите си. Аз не мислех така и затова избягах и тръгнах за София, за да съм при Панос.

Той ме чакаше на аерогарата с Леда.

Веднага щом кацнахме и отидох на паспортния контрол, открих, че ми няма паспорта. Търсих го в чантите си, в джобовете на дрехите си, но той беше изчезнал. Стоях на софийската аерогара, треперейки от студ и страх, в непозната страна, без документи. Бях отчаяна. В този момент видях едно усмихнато лице. Леда. Тя каза нещо на непознат за мен език на служителите на граничния пункт и започна да се обажда по телефона. Малко след полунощ ми разрешиха да изляза от аерогарата при това без паспорт.

Сватбата беше на другия ден. Беше истинска източно-православна церемония с няколко свещеници и владика. Кумове ни бяха Леда и Николай. Имаше и сватбена гошавка за кипърските студенти в София и за много български писатели, които бяха наши гости. Съюзът на българските писатели ни направи прекрасен подарък – две седмици в Двореца Ситняково близо до курорта Боровец в Рила, известен като зимната ловна хижа на цар Фердинанд, който беше тогава почивна станция на Съюза. Леда и Николай ни закараха дотам. Имахме честта да спим в царската спалня. Макар че не разбирах нито една

Една от многобройните илюстрации от ху

дума български, все още си спомням приятелските лица на писателите, техните смешки и дори стихотворенията, които те написаха за нас с Панос и необикновената ни сватба. Помня и голямата камина, дървената маса в столовата и греяната ракия, с която писателите ме черпеха, за да се стопля.

Срещяхме се с Леда много пъти след това. Винаги, когато бяхме в София да участваме в незабравимите международни писателски срещи, се виждахме с Леда и Николай. Аз дори им бях на гости в Париж, докато Леда беше представител на България в ЮНЕСКО. С помощта на Леда преведох на гръцки език поемата на Гео Милев „Септември“, а Янис Рицос даде едно от рисуваните си камъчета за корицата на книгата.

Преди няколко седмици отворихме куфара с писмата на Леда, които са нашето най-голямо богатство вече 50 години – писма, пощенски картички, фотографии.

За последен път се срещнахме с Леда преди пет години в София. Тя ни покани в изискан ресторант. Дойде, както винаги, усмихната, облечена с лек костюм в светло синьо, с безукорна прическа. Прекрасната Леда. Такава ще я запомня – истинска дама и човек с много топла душа.